

WOJEWODA PODLASKI
15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 3

NK-II.4131.80.2021.MWM

Białystok, 06 sierpnia 2021 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1372),

stwierdzam nieważność

§ 13 pkt 5 lit. b) oraz § 13 pkt 6 lit. b) i c) uchwały Nr XXIII/271/21 Rady Miejskiej w Choroszczy z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Choroszcz w obrębach Łyski, Porosły i m. Choroszcz.

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2021 r. Rada Miejska w Choroszczy podjęła uchwałę Nr XXIII/271/21 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Choroszcz w obrębach Łyski, Porosły i m. Choroszcz, która wpłynęła do organu nadzoru w dniu 9 lipca 2021 r. i z urzędu poddana została kontroli legalności. Analiza jej treści wykazała istotne naruszenie prawa w treści uchwały, w związku z czym organ nadzoru w dniu 29 lipca 2021 r. wszczął postępowanie nadzorcze.

Na wstępie stwierdzić należy, iż podstawy nieważności uchwały w sprawie uchwalenia (lub zmiany) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293 ze zm.), zwaną dalej jako „u.p.z.p”. Zgodnie z jego treścią, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. Przeprowadzona ocena zgodności z prawem ww. uchwały pozwala stwierdzić, iż Rada Miejska w Choroszczy, uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w części w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego.

Mając na uwadze powyższe, organ nadzoru zwrócił się do Burmistrza Choroszczy z prośbą o ustosunkowanie się do wskazanych wad prawnych aktu prawa miejscowego.

Jednakże wyjaśnienia otrzymane w piśmie z dnia 21 lipca 2021 r. znak: G-III.6722.1.2020 jak też ich uzupełnienie przedłożone w korespondencji z dnia 5 sierpnia 2021 r. znak G-III.6722.1.2020, nie mogą być zaakceptowane z uwagi na niżej przedstawioną argumentację.

Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Przepis ten został uszczegółowiony w § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), zwane dalej jako „rozporządzenie”.

Już na wstępie należy wskazać, że w przywołanych przepisach jak również w całej ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest delegacji do ustalania w planie miejscowym norm nakazujących i zakazujących (czyli nakazów, zakazów) adresowanych do podmiotów usytuowanych poza ustrojem administracji publicznej w zakresie m.in. obowiązku podłączania do sieci wodociągowej oraz kanalizacji.

Tymczasem w § 13 pkt 5 lit. a) uchwały Rada Miejska ustaliła, iż w zakresie modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej ustala się dla systemu wodociągów i zaopatrzenia w wodę m. in. zaopatrzenie obszaru planu w wodę do celów bytowych, gospodarczych i przeciwpożarowych poprzez budowę sieci zbiorczej zasilanej z ujęć wody położonych poza obszarem planu. Natomiast zgodnie z § 13 pkt 5 lit. b), dopuszcza się lokalizację indywidualnych ujęć wody na terenach produkcyjnych, związanych bezpośrednio z procesami technologicznymi w nich prowadzonymi. Tym samym zakazując ich lokalizacji na pozostałych obszarach objętych planem. Brak dopuszczenia w uchwale lokalnych zamienników (indywidualnych ujęć wody) oznacza, że istnieją tereny, na których ustalono funkcje wymagające zaopatrzenia w wodę, które do czasu wybudowania sieci wodociągowej będą pozbawione możliwości zaopatrzenia w wodę a w konsekwencji nie będą mogły być wydane na ich realizację pozwolenia na budowę dla inwestycji wyznaczonych w planie na tych terenach.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty, Gmina potwierdziła brak dopuszczenia w uchwale lokalnych zamienników (indywidualnych ujęć wody) stwierdzając jednocześnie, że nie jest to uchybienie, ponieważ w uchwale spełniono przepisy dotyczące wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego, wynikające z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, poprzez wskazanie na rysunku i w części tekstowej uchwały sposobów zaopatrzenia w wodę terenów objętych planem miejscowym tj. częściowo z istniejących sieci wodociągowych, częściowo z projektowanych sieci wodociągowych.

Z przedstawionej przez Gminę argumentacji wynika zatem jednoznacznie, że część zabudowy projektowanej w planie miejscowym nie będzie mogła być zrealizowana do czasu wybudowania sieci wodociągowej niezbędnej do jej obsługi, przy czym nie odniesiono się do kwestii związanych z realizacją tak sformułowanych ustaleń planu miejscowego na etapie wydawania pozwoleń na budowę.

Zapisy planu odnoszące się do nakazu podłączania nowej zabudowy do sieci wodociągowej, która na części obszarów dopiero zostanie wybudowana, a przy tym wprowadzony zakaz lokalizacji własnych ujęć wody (poza wskazanymi obszarami przemysłowymi) ograniczają prawa właścicieli wynikające z ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2021 r. poz. 624 z późn. zm.). Zgodnie bowiem z art. 33 ww. ustawy, każdemu właścicielowi gruntu przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód stanowiących jego własność oraz z wód podziemnych znajdujących się w jego gruncie, przy czym zwykłe korzystanie z wód służy zaspokojeniu potrzeb własnego gospodarstwa domowego oraz gospodarstwa rolnego i obejmuje: pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznie nieprzekraczającej 5 m³ na dobę, wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w ilości nieprzekraczającej łącznie 5 m³ na dobę. Jeżeli więc ustawowo dopuszczono korzystanie z wód powierzchniowych w sposób powyżej opisany, to ustalenia planu miejscowego nie mogą wprowadzać zakazu takiego korzystania, co de facto uczyniono dopuszczając lokalizację indywidualnych ujęć wody jedynie na terenach produkcyjnych. Jak podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt II SA/Kr 1415/18, w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest delegacji do ustalania w planie miejscowym norm nakazujących i zakazujących (czyli nakazów, zakazów) adresowanych do podmiotów usytuowanych poza ustrojem administracji publicznej w zakresie obowiązku podłączania m.in. do sieci wodociągowej.

Ponadto, kwestionowany zapis planu miejscowego modyfikuje postanowienia rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2019 r. poz. 1065) zwane dalej jako „rozporządzenie z dnia 12 kwietnia 2002 r.”, w zakresie dotyczącym postanowień odnoszących się do zaopatrzenia w wodę, tj. § 26 tego rozporządzenia, zgodnie z którym w razie braku warunków przyłączenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej działka, o której mowa w ust. 1, może być wykorzystana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi, pod warunkiem zapewnienia możliwości korzystania z indywidualnego ujęcia wody. W powyższym przepisie nie ma ustanowionego nakazu podłączenia do wodociągów, są natomiast przepisy określające, że działki powinny mieć zapewnioną możliwość podłączenia do sieci wodociągowej. Jednakże, mając na uwadze przytoczony wyżej art. 33 ustawy - Prawo wodne, zaopatrzenie w wodę może być również realizowane w ramach zwykłego korzystania z wód, a więc – w granicach tego przepisu – poprzez zlokalizowanie indywidualnego ujęcia wody, czego zakazano w analizowanym zapisie planu miejscowego.

Prezentowane powyżej stanowisko wyraził m.in. WSA w Gdańsku w wyroku z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt II SA/Gd 28/09, podkreślając, że jeżeli tak małe ujęcia wód podziemnych nie podlegają reglamentacji z uwagi na ochronę zasobów wodnych to trudno znaleźć uzasadnienie dla ograniczenia polegającego na budowie studni. Skoro ustawodawca nie zdecydował się ograniczyć prawa własności w przypadku budowy tak małych ujęć wód podziemnych, to nie powinien też tego robić uchwałodawca w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Dodać należy przy tym, że takie niezgodne z prawem ograniczenie praw właścicieli nieruchomości objętych planem nie może być skutecznie usprawiedliwione przez organ uchwałodawczy jako przejaw troski o środowisko czy stan zasobów hydrologicznych, jak to argumentował Burmistrz Choroszczy wskazując, że „wprowadzone w przedmiotowym planie ograniczenia w dopuszczeniu lokalizacji indywidualnych ujęć wody są zamierzonym działaniem Gminy. Dopuszczone formy zagospodarowania terenów w planie charakteryzują się intensywną formą zabudowy, charakterystyczną dla zespołów miejskich i podmiejskich, szczególnie w zakresie zabudowy jednorodzinnej szeregowej i bliźniaczej, usługowej oraz wielorodzinnej. W terenach takich ilość indywidualnych ujęć wody mogłaby przekroczyć znacząco zasobność warstw wodonośnych i spowodować obniżenie zwierciadła wód wodonośnych”. Ustawodawca przewidział bowiem odpowiednie regulacje mające zapewnić zgodność realizacji inwestycji w zakresie infrastruktury z przepisami prawa, w tym z wymogami ochrony środowiska (np. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Bd 340/21).

Podsumowując, w ocenie organu nadzoru zapis § 13 pkt 5 lit. b) uchwały znajduje się poza zakresem upoważnienia ustawowego - art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p, dopełnionego postanowieniami ww. rozporządzenia, a ponadto narusza w sposób istotny art. 33 ustawy-Prawo wodne oraz art. 94 w zw. z art. 87 Konstytucji RP. Dotyczy bowiem zagadnień odpowiednio regulowanych już powszechnie obowiązującym prawem, w zakresie których organ stanowiący nie ma wyraźnego upoważnienia do czynienia własnych szczególnych rozwiązań w tym zakresie.

Analogicznie przedstawia się kwestia przyjętych w uchwale rozwiązań dotyczących systemu kanalizacji i odprowadzania wód. W § 13 pkt 6 lit a) uchwały wskazano, że planuje się objęcie siecią kanalizacji sanitarnej zabudowy lokalizowanej w granicach planu, poprzez budowę sieci zbiorczej odprowadzającej ścieki do oczyszczalni ścieków położonej poza obszarem planu. A zatem na dzień uchwalania przedmiotowego planu miejscowego brak jest takiej sieci. Wskazano przy tym, w § 13 pkt 6 odpowiednio lit. b i c, że do czasu realizacji zbiorczej sieci kanalizacyjnej dopuszcza się stosowanie zbiorników bezodpływowych oraz ustanowiono zakaz realizacji przydomowych oczyszczalni ścieków.

Należy w tym miejscu wskazać, że obowiązki właścicieli nieruchomości w zakresie odprowadzania nieczystości, reguluje art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2021 r. poz. 888), zgodnie z którym właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych; przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych. Wskazany przepis formułuje obowiązki właścicieli nieruchomości związane z gromadzeniem i odprowadzaniem nieczystości ciekłych i ścieków bytowych, wyodrębniając w związku z tym hipotetyczne stany faktyczne. W sytuacji, kiedy

istnieje sieć kanalizacyjna, właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej. Z kolei, w przypadku drugiej hipotezy, polegającej na tym, że w danym momencie brak jest sieci kanalizacyjnej, obowiązki właściciela nieruchomości polegają na wyposażeniu nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych. A zatem to właściciel nieruchomości realizując obowiązek utrzymania czystości i porządku ma prawo wyboru, a nawet ma wręcz publiczne prawo podmiotowe do dokonania wyboru w przedmiocie tego, przy pomocy jakich urządzeń będzie realizował obowiązek utrzymania czystości. Jednocześnie na końcu analizowanego przepisu znajduje się stwierdzenie, że przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych.

Z treści omawianej wyżej regulacji wynika, że adresatowi normy ustawowej przysługuje wybór wykonania obowiązku zapewnienia utrzymania czystości i porządku pomiędzy wykonaniem zbiornika bezodpływowego na nieczystości ciekłe a przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, przy czym ustawodawca przewiduje, że ma to miejsce w sytuacji, gdy budowa sieci jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona.

W orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że właściciel nieruchomości może zrealizować prawo do budowy bezodpływowego zbiornika bądź przydomowej oczyszczalni ścieków bytowych zarówno w sytuacji, gdy budowa kanalizacji jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, jak i gdy jest uzasadniona, lecz - tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie - sieć taka nie została jeszcze zrealizowana. Jeżeli więc na terenie objętym planem nie ma sieci kanalizacyjnej, nawet jeśli pozostaje w sferze planów, właściciel nieruchomości zachowuje wynikające z ustawy prawo do zapewnienia utrzymania czystości na nieruchomości w zakresie odprowadzania ścieków poprzez realizację zbiornika bezodpływowego lub oczyszczalni ścieków i plany inwestycyjne gminy nie mogą wykluczyć tego uprawnienia. W przeciwnym razie zostanie on pozbawiony uprawnienia ustawowego, w czym należy upatrywać również naruszenia zasady ochrony tego prawa zagwarantowanej w art. 21 ust. 1 Konstytucji (np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Po 157/21). Przeznaczenie danego terenu pod budownictwo mieszkaniowe, bez jednoczesnego zapewnienia możliwości zaopatrzenia tych terenów w bezodpływowe zbiorniki ściekowe bądź przydomowe oczyszczalnie ścieków bytowych do czasu realizacji kanalizacji sanitarnej, jest w świetle obowiązujących przepisów niedopuszczalne.

Stanowisko to jest zasadne tym bardziej, że szereg przepisów prawa przewiduje możliwość odprowadzenia ścieków z budynków przeznaczonych na pobyt ludzi do bezodpływowych zbiorników lub oczyszczalni przydomowych w sytuacji, gdy brak jest warunków przyłączenia tych budynków do sieci kanalizacyjnej. Zgodnie z § 26 ust. 3 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r., w razie braku warunków przyłączenia sieci kanalizacyjnej działka może być wykorzystana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi, pod warunkiem zastosowania zbiornika bezodpływowego lub przydomowej

oczyszczalni ścieków, jeżeli ich ilość nie przekracza 5 m³ na dobę. Jeżeli ilość ścieków jest większa od 5 m³, to ich gromadzenie lub oczyszczanie wymaga pozytywnej opinii właściwego terenowo inspektora ochrony środowiska. Z przepisów tych wynika zatem dopuszczenie, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, stosowania zbiorników bezodpływowych i przydomowych oczyszczalni ścieków, których budowa z założenia odpowiada kanalizacji sanitarnej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II OSK 684/12).

W przedmiotowej sprawie dokonano zatem nieuprawnionego wprowadzenia generalnego zakazu realizacji przydomowych oczyszczalni ścieków (§ 13 pkt 6 lit. c), przy czym wskazano, że do czasu realizacji zbiorczej sieci kanalizacyjnej dopuszcza się stosowanie jedynie zbiorników bezodpływowych (§ 13 pkt 6 lit. b). Mając na uwadze powyższe, w ocenie organu nadzoru samo stwierdzenie nieważności zapisu wprowadzającego zakaz realizacji przydomowych oczyszczalni ścieków, nie spowoduje że zakaz ten zostanie wyeliminowany z uwagi na powiązany z tą regulacją zapis § 13 pkt 6 lit. b), który do czasu realizacji zbiorczej sieci kanalizacji dopuszcza stosowanie wyłącznie zbiorników bezodpływowych. Rada Miejska wyszła zatem w istocie z założenia, że jedyną dopuszczalną formą odprowadzania ścieków na terenie objętym planem miejscowym będzie korzystanie ze zbiorczej kanalizacji ścieków. Jedyną okolicznością uzasadniającą odstępianie od nakazu przyłączenia do zbiorczej sieci kanalizacyjnej jest w świetle treści uchwały tylko brak realizacji sieci kanalizacyjnej. W takiej sytuacji, do czasu wykonania zbiorczej kanalizacji sanitarnej, właściciel nieruchomości może odprowadzać ścieki jedynie do zbiorników bezodpływowych. Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że w sytuacji, gdy na terenie nie ma sieci kanalizacyjnej, to ustawa gwarantuje właścicielowi nieruchomości możliwość dokonania wyboru sposobu odprowadzania ścieków (zbiornik bezodpływowy lub przydomową oczyszczalnię ścieków) i gmina nie może przejmować tego prawa, zmuszając właściciela nieruchomości do wyboru określonego rozwiązania, jak to ma miejsce w analizowanej sytuacji (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 1 sierpnia 2018r., sygn. akt II SA/Gd 310/18).

Wymaga podkreślenia, że wypowiedź ustawodawcy w tym zakresie ma charakter generalny i abstrakcyjny i pozbawiona by została swego istotnego dla praw właścicielskich znaczenia normatywnego i to wbrew zasadzie hierarchicznego wiązania treści porządku prawnego, a zatem wbrew art. 94 Konstytucji RP - gdyby przyjąć, że prawodawca lokalny może działać wbrew jej treści stanowiąc, że do czasu realizacji sieci kanalizacyjnej dopuszcza się stosowanie jedynie zbiorników bezodpływowych lub generalnie zakazując realizacji przydomowych oczyszczalni ścieków (tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2018 r., sygn. akt II SA/Bd 744/17).

Zwrócić ponadto należy też uwagę, że w świetle treści art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, właściciel nieruchomości nie tylko ma prawo do realizacji w określonych sytuacjach przydomowych oczyszczalni ścieków (tj. gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona), ale również w przypadku, gdy dojdzie do realizacji zbiorczej sieci kanalizacji sanitarnej dla nieruchomości korzystających już z przydomowych oczyszczalni ścieków, właściciel

nieruchomości nie ma obowiązku podłączenia nieruchomości do sieci kanalizacyjnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Bd 340/21, podobnie wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt II OSK 101/20).

Podsumowując, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego może kształtować sposób wykonywania prawa własności jedynie w zakresie, jaki jest do pogodzenia z przepisami odrębnymi, w tym z ustawą o utrzymaniu porządku i czystości w gminach. Zatem skoro ustawa dopuszcza wprost budowę przydomowych oczyszczalni ścieków ograniczenie powyższego uprawnienia w oparciu o postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uznać należy za sprzeczne z prawem. Analizowany plan miejscowy ustanowił zaś ograniczenie prawa własności wychodzące poza granice uregulowań zawartych w przepisach ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Należy raz jeszcze podkreślić, że nie jest rolą prawodawcy miejscowego, w drodze aktu planistycznego regulowanie kwestii uregulowanych już ustawowo.

Tym samym § 13 pkt 6 lit. b) i c) uchwały w sposób istotny narusza art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i art. 94 w zw. z art. 87 Konstytucji RP.

Reasumując, przyznane gminie władztwo planistyczne nie uzasadnia wprowadzenia w miejscowym planie zakazu zaopatrywania terenów budownictwa mieszkaniowego w podstawowe wyposażenie, a takim z pewnością jest przydomowa oczyszczalnia ścieków oraz indywidualne ujęcie wody. Ponadto nie ulega wątpliwości, że kwestia przysługujących właścicielom uprawnień i obowiązków w okresie istnienia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej oraz w okresie przed ich powstaniem jest wyraźnie uregulowana w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i § 26 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Z tych względów wprowadzenie w planie miejscowym regulacji w tym przedmiocie, bez wyraźnej delegacji ustawowej, stanowi nieuprawnione przekroczenie granic władztwa planistycznego gminy, jak również czyni prawo przysługujące właścicielowi na podstawie ustawy iluzorycznym (wyrok Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku z dnia 1 sierpnia 2018 r., sygn. akt II SA/Gd 310/18).

Uchwała Nr XXIII/271/21 Rady Miejskiej w Choroszczy z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Choroszcz w obrębach Łyski, Porosły i m. Choroszcz, zawiera zapisy naruszające obowiązujący porządek prawny. Wykroczenie przez organ uchwałodawczy poza granice upoważnienia ustawowego i dokonanie modyfikacji regulacji ustawowych należy ocenić jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością wadliwego przepisu prawa miejscowego. Opisane powyżej uchybienia powinny, w ocenie organu nadzoru, skutkować eliminacją z obrotu prawnego zapisów wskazanych w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego.

Stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku za pośrednictwem Wojewody Podlaskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Z upoważnienia
WOJEWODY PODLASKIEGO

Urszula Dunaj
Kierownik
Zespołu Radców Prawnych

Otrzymuje:
Rada Gminy Choroszcz